

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/89/2018
Identifikačné číslo spisu: 1614203878
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1614203878.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: K O N K O R D S L O V A K I A, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 67, Malacky, IČO: 35 787 465, zastúpeného JUDr. Petrom Váčokom, advokátom, so sídlom Vázovova 9/A, Bratislava, proti žalovanému: Záhorácke pekárne a cukrárne, a. s., so sídlom Cesta Mládeže 12, Malacky, IČO: 31 412 955, zastúpenému JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou, so sídlom Hlavná 25, Košice, o zaplatenie 6.821,16 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 10Cb/105/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2018, č. k. 2Cob/62/2017-157, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a.

Žalobcovi sa nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 20. marca 2018, č. k. 2Cob/62/2017-157, Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Malacky (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) z 9. novembra 2016, č. k. 10Cb/105/2014-131, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.821,16 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 3.303,36 eura od 11. februára 2014 do zaplatenia, zo sumy 2.893,68 eura od 11. marca 2014 do zaplatenia a zo sumy 534,12 eura od 17. marca 2014 do zaplatenia.

2. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 6.821,16 eura s príslušenstvom titulom neuhradených služieb na základe zmluvy o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti č. XXX/XXXX z 15. decembra 2010 a Dodatku č. 1 k zmluve z 10. januára 2014. Žalovaný v podanom odpore uviedol, že v príčinnej súvislosti s porušovaním ustanovení zmluvy pracovníkmi strážnej služby mu vznikla škoda vo výške 6.320 eur, ktorú si započítal, čím pohľadávka v časti 6.320 eur zanikla. V priebehu konania sa bránil tým, že pohľadávka žalobcu zanikla započítaním, a to jednostranným zápočtom z 26. marca 2014, ktorým si žalovaný započítal náhradu škody vo výške 7.860,13 eur do výšky žalovanej sumy t. j. 6.821,16 eura. Keďže obranou žalovaného v spore ako aj odvolacou námietkou bolo tvrdenie, že nárok žalobcu zanikol započítaním,

zaoberal sa odvolací súd skutočnosťou, či v danom prípade mohlo dôjsť k zániku pohľadávky žalobcu jednostranným započítaním, resp. či bolo možné uznať započítaciu námietku žalovaného ako obranu v spore. Odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietkou žalovaného, že dňom 26. marca 2014 zanikla pohľadávka žalobcu voči žalovanému jednostranným zápočtom, v dôsledku čoho už nemohol súd rozhodovať o jej prípadnej existencii alebo neexistencii. Ďalej uviedol, že žalovaný síce správne konštatoval predpoklady započítania, dospel však k nesprávnemu záveru, že v konaní bolo preukázané, že jednostranný právny úkon započítania ako zákonný predpoklad započítania sa dostal do sféry žalobcu. Je pravdou, že započítanie možno privodiť na základe jednostranného právneho úkonu veriteľa alebo dlžníka, pričom, forma tohto právneho úkonu nie je predpísaná a môže byť urobená aj ústne. Právne účinky kompenzačného prejavu nastanú, keď sa dostane do sféry druhého účastníka. Týmto okamihom je voči druhému účastníkovi urobený a až vtedy nastávajú právne následky s ním spojené. Ak je prejav vôle smerujúci k započítaniu doručený druhej strane, dochádza k zániku pohľadávok v okamihu, keď sa stretli. Podľa súdnej judikatúry ani Občiansky ani Obchodný zákonník nepredpisujú doručenie zásielky obsahujúcej právny úkon smerujúci k započítaniu do vlastných rúk druhého účastníka, preto postačí, ak sa takáto zásielka ocitne vo sfére jeho dispozície tým, že získa možnosť oboznámiť sa s jej obsahom. Tvrdenie žalovaného, že žalobcovi sa dostal do sféry jeho vedomia jednostranný zápočet pohľadávok už 26. marca 2014 z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nevyplývalo. Žalovaný nepredložil také listinné dôkazy ani nenavrhol dokazovanie na preukázanie tej skutočnosti, že jednostranný úkon započítania vykonaný listom z 26. marca 2014 sa dostal do sféry žalobcu. Súd prvej inštancie preto dospel k správnej závere, že započítanie žalovaným nebolo možné posúdiť ako hmotnoprávny úkon žalovaného, keďže tento nadobúda účinnosť, keď dôjde adresátovi, resp. dozvie sa o ňom a správne posudzoval započítací prejav ako procesnú obranu proti žalobe. Keďže podľa žalovaného zanikla pohľadávka žalobcu započítaním s jeho pohľadávkou titulom náhrady škody, správne sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či žalovaný preukázal existenciu nároku na náhradu škody ako započítateľnej pohľadávky. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že zodpovednosť za škodu podľa § 373 Obchodného zákonníka je objektívnou zodpovednosťou, pričom predpokladom pre vznik zodpovednosti je porušenie povinností zo záväzku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Rozsah náhrady škody je v ust. § 379 Obchodného zákonníka upravený tak, že poškodený má právo na náhradu skutočnej škody, ktorou sa rozumie majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch. Za škodu na veci zákon rozumie stratu, zničenie, poškodenie alebo odcudzenie. Podľa žalovaného mu v dôsledku porušenia povinností žalobcom vznikla škoda odcudzením pekárenských výrobkov, pričom výška škody vyplýva z inventúrnych záznamov. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že výška škody bola riadne preukázaná. Uviedol, že podľa súdnej judikatúry je škoda ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Skutočnou škodou sa rozumie taká ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodovou udalosťou. Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aká je jej výška, zaťažuje poškodeného. Odvolací súd ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca v konaní nepredložil žiaden výpočet škody, z ktorého by bolo možné ustáliť, na základe čoho dospel k uplatnenej výške škody. Inventúrne súpisy ani záznam zo zasadnutia škodovej komisie nepreukázali výšku škody 7.860,13 eura a z týchto listín nebolo možné zistiť, na základe čoho žalovaný k takto uplatnenej škode dospel. Žalovaný napriek tomu, že si bol vedomý výhrad žalobcu, ktorý v konaní opakovane namietal, že výška škody nie je preukázaná, iné dôkazy na preukázanie svojej pohľadávky nenavrhol. V rámci dokazovania pritom platí zásada, že každý účastník musí uniesť bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje. Ak teda v tomto prípade žalovaný tvrdil, že má voči žalobcovi nárok na náhradu škody, bol povinný preukázať všetky zákonom stanovené predpoklady tohto zodpovednostného nároku.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „C. s. p.“). Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolateľ vymedzil tak, že odvolací súd sa pri riešení otázky započítania podľa § 580 Občianskeho zákonníka odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, konkrétne poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 4Obdo/42/2007 z 29. apríla 2008. Vo vzťahu k ust. § 420 písm. f/ C. s. p. uviedol, že tvrdenia súdov, že žalovaný nepreukázal, že jednostranný zápočet, na ktorý poukázal v

priebehu celého konania z 26. marca 2014 sa nedostal do sféry žalobcu nemôže obstať a je v rozpore so samotným konštatovaním súdu o tom, že ani súdna judikatúra ani občiansky ani obchodný zákonník nepredpisujú doručenie zásielky obsahujúcej právny úkon smerujúci k započítaniu do vlastných rúk druhého účastníka, a preto postačí, ak sa táto zásielka ocitne vo sfére jeho dispozície tým, že získa možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom. Žalovaný preukázal súdu, že žalobcovi doručil na osobnom jednaní jednostranný zápočet pohľadávok ohľadne predmetu konania, a to 26. marca 2014, ktorý žalobca neprevzal. Mal možnosť a oboznámil sa s jeho obsahom tak ako mu to bolo avizované listom z 10. marca 2014. Všetky tieto doklady sa nachádzajú v spise, pričom súdy absolútne neuviedli vo svojom rozhodnutí prečo sa týmito listinnými dôkazmi nezaoberali a prečo ich vyhodnotili v neprospech žalovaného. Rozsudky súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu sú preto porušením práva na spravodlivý proces tak ako to má na zreteli ustanovenie § 420 C. s. p. Rozhodnutia súdov sú podľa názoru dovolateľa nezákonné a zmätočné. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 a 2 C. s. p.).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní, pričom v dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania dovolateľa podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú:

a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a

b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

13. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 C. s. p.) vyplýva, že dovolateľ vyvodzuje jeho prípustnosť z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a zmätočný. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia C. s. p.), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

14. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštalácie a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnemu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Obdobne ani za účinnosti C. s. p. nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

17. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993).

18. Na podklade vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné.

19. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval okrem ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

20. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/); ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

21. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby mohol dovolací súd podrobiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, uvedeného pod písmenom a/ až c/ ust. § 421 ods. 1 C. s. p.

23. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ:

a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

24. V preskúmvanej veci si dovolateľ ako dovolací dôvod uplatnil nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda namietal, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom označil rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo/42/2007 z 29. apríla 2008, ktoré podľa jeho názoru predstavuje vo vzťahu k namietanému právnemu posúdeniu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

25. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/42/2007 z 20. januára 2009 vyplýva, že dovolací súd konanie o dovolaní zastavil z dôvodu späťvzatia dovolania. Z uvedeného je zrejmé, že v rozhodnutí označenom žalovaným dovolacie konanie skončilo bez vecného prejednanja dovolania a teda v tomto konaní (a rozhodnutí) nebola riešená otázka, od ktorej by sa mohol odkloniť odvolací súd v predloženej veci.

26. Pokiaľ mal dovolateľ na mysli rozhodnutie 4 Obdo/32/2007 z 29. apríla 2008, tu dovolací súd uvádza, že spornou otázkou, riešenou v rozhodnutí bola otázka včasnosti oznámenia započítania pohľadávok dlžníka voči postupníkovi, konkrétne výklad spojenia „bez zbytočného odkladu“ v ustanovení § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

27. Z obsahu citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu teda vyplýva, že právna otázka, ktorej vyriešenie súviselo s predmetom konania v uvedených rozhodnutiach, nie je totožná s právnou otázkou, ktorej vyriešenie bolo podkladom pre rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je možné argumentovať tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a označiť pritom rozhodnutia, ktoré pre túto právnu otázku netvorí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak teda dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., t. j. odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom mal v dovolaní uviesť také rozhodnutia

dovolacieho súdu, ktoré vo vzťahu k predmetnej právnej otázke tvoria ustálenú rozhodovaciu prax. Vzhľadom na to, že odvolací súd sa v dovolaní napadnutom rozsudku neodklonil od dovolateľom označeného rozhodnutia dovolacieho súdu (ktoré navyše ani netvorilo ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu), dovolanie žalovaného nemožno ani v tejto časti považovať za prípustné.

28. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

29. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že v konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže z obsahu spisu vyplýva, že mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli. (bližšie pozri judikát R 72/2018 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018)

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.